

komme i Betragtning, for saa kan de jo faktisk ikke komme i Betragtning, før de er fyldt 22 Aar.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget kan vi i det væsentlige tiltræde, og jeg maa udtale mit Partis Haab om, at det kommende Udvalg gennem sine Overvejelser kan naa til en Afgørelse, som skaffer Ensartethed paa dette Omraade, den Ensartethed, som vi altid har gjort os til Talsmænd for, men som man desværre hidtil ikke har haft.

Angaaende det andet af den højtærede Landbrugsminister forelagte Lovforslag, om Tillæg til Lov om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, skal jeg sige, at vi kan tiltræde § 1. Jeg finder ikke, at man kan ræsonnere, som det ærede Medlem Hr. Olufson gjorde, og sige, at de 8 000 Kr er for stort et Beløb at svare Renter af. Spørgsmaalet er nemlig: Kan man sige, at de Mennesker, som nu kommer ind i disse Brug, bliver daarligere stillet ved at komme til at svare Renter af et Byggelaan paa 8 000 Kr., naar Byggelaanet er saa meget mindre, end de Mennesker var, som fik et saa meget større Byggelaan i 1920—21—22 og som Følge deraf nøjedes med at svare Renter af 6 000 Kr.? Jeg tror, at Forholdet i Virkeligheden bliver lige. Det er muligt, at man kunde være gaaet til at forrente en endnu større Sum end 8 000 Kr.; jeg skal dog ikke stille Forslag om det; jeg mener, at det Resultat, 8 000 Kr., som man er naaet til, er fuldt ud berettiget, idet jeg maa mene, at selve Byggeudgifterne ikke i en overskuelig Fremtid vil komme betydeligt længere ned, end de er nu. Derfor vil det være rigtigt at fastholde 8 000 Kr. som den Sum, der skal svares Rente af som Byggelaan.

Naar man har givet en Indrømmelse paa dette Omraade, er det ganske naturligt, at man fra Ministerens Side ogsaa har villet give en Indrømmelse fra den anden Side og er gaaet med til at give en Afdragsfrihed i de første 5 Aar i Stedet for som før i 3 Aar.

Som jeg udtalte, da jeg talte om det andet Lovforslag, maa vi derimod modsætte os § 2, idet vi maa mene, at den Lighed, der skal skaffes til Veje, maa blive denne, at man i begge Love fastslaar som Aldersbetingelse Valgret til Folketinget, som der staar i Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, og ikke Fuldmyndighedsalderen som i den anden Lov. Det er ogsaa givet, at hvis man, den Gang man gav Husmandsloven af 22. Juni 1917, havde haft nogen Tanke om, at man vilde gaa til en Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen, var der ikke kommet til at staa

Fuldmyndighedsalderen, men saa vilde man ogsaa den Gang have indsat Bestemmelsen om, at vedkommende skulde have Valgret til Folketinget.

Angaaende de andre til Behandling foreliggende Lovforslag skal jeg ikke trætte Tinget med at komme ind paa en nærmere Behandling af disse, idet de jo er Gengangere; det er jo Socialdemokraternes aarligt tilbagevendende Luftninger af deres særegne Ideer om Jords Udstykning, og da jeg ved tidligere Lejligheder har udtalt mig meget udførligt om disse forskellige Forslag, skal jeg ganske undlade at komme ind paa dette nu. Der er kun et ganske enkelt Punkt, jeg gerne vil komme ind paa, og det er Socialdemokratiets Ønske om Ydelse af Driftslaan. Vi fra vor Side er absolutte Modstandere af at yde Driftslaan i al Almindelighed, men jeg maa mene, at det sikkert vilde være rigtigt at træffe Bestemmelser om, at man i ganske særlige Tilfælde vilde kunne gaa til at yde et Driftslaan til Husmænd. De særlige Tilfælde, jeg her tænker paa, er disse, at der findes en virkelig dygtig Mand, en Mand, der har vist ved det Arbejde, han har udrettet indenfor sit lille Brug, at han er i Besiddelse af de særlige Evner, som vi gerne vil have kaldt frem hos de Mennesker, der har disse Brug, men som ved Uheld i sin Besætning eller af en eller anden Grund, som han faktisk ikke selv er Skyld i, er kommet i øjeblikkelig Gæld. Vilde det ikke være en udmærket Samfundsopgave, om Staten i et saadant specielt Tilfælde kunde træde til og hjælpe ham over disse øjeblikkelige Vanskeligheder ved at yde ham et mindre Laan? Jeg vil henstille til den højtærede Minister at overveje dette, jeg kunde tænke mig, at det blev gjort paa den Maade, at man ganske adskilte dette fra Jordlovsudvalgets Virksomhed, men under selve Ministeriet ansatte en Konsulent, som skulde behandle saadanne Sager og tage ud og syne de forskellige enkelte Tilfælde, hvor saadanne Andragender om midlertidige Laan blev indgivet. Jeg tror, man derigennem virkelig vilde kunne komme til i ikke saa faa Tilfælde at redde disse Smaabrug, som ellers vilde gaa til Grunde, og som man af samfundsmæssige Hensyn burde bibeholde, fordi de udfører det bedste Arbejde.

Til sidst vil jeg tillade mig en Henstilling til den højtærede Minister gaaende ud paa, at han vil foranledige, at der aarlig fra Jordlovsudvalget gives en samlet Oversigt over Udvalgets Arbejde, og ligeledes vil det være ganske overordentlig heldigt at faa en samlet Oversigt over Amtskom-